

Zudušo meklējot. Feisbukā,

- ILZE OZOLIŅA
- LIENA RIMKUS

“Tā ir tikai manta,” mierinām cits citu, kad izklaidības dēļ esam nozaudējuši ko vērtīgu. Lai gan pakrūtē kņudusmas par to, ka nauda vējā, nekā neatliek kā meklēt. Mūsdienās tā vairs nav problēma, pat atbildīgās instances ne reizi vien izmanto sociālās vietnes, lai atrasto piedāvātu meklētājiem, un otrādi. Dažkārt stāsts beidzas veiksmīgi, bet gadās, ka lieta pazūd līdz ar galiem. Varbūt tā ir zīme, ka tai bija jāiet?

Tiesības maksā divus eiro

“Ik pa laikam kaut kas pazūd, protams,” Zane izklaidības nekautrējas. “Interesantākais, ko biju pazaudējusi un nemaz to nezina, ir autovadītāja apliecība. Mašīnas pašai nebija, bet tiesības kabatā jau no 18 gadiem. Visbiežāk tās izmantoju, kad veikalā vaicāja pēc dokumentiem. Tas bija studiju laiks. Kādu dienu uzrakstā draudzene un saka: “Klausies, “Kurzemes Vārds” rakstīts, ka atrastas tiesības uz tava vārda!” Domāju, nu ko viņa stāsta, apliecība man makā. Skatos – protams, nav! Zvanu uz numuru, atbild kungs gados, sarunājam tikties centrā. Satiekoties vaicāju, kur viņš tās atradis. “Nopirku!” viņš atjoko. Izrādās, apliecību atradis kāds bezpajumtnieks netālu no universitātes un tad nu centies garāmgājējiem par diviem eiro pārdot. Labsirdīgais kungs tās iegādājies un uzmeklējis mani. Tik sirsniņi. Būdam studente, lielu atlīdzību viņam piedāvāt nevarēju, bet vismaz to cenu, par kuru viņš bija pārpircis, gan atdevu, lai gan neparko negribēja ņemt. Tāds, lūk, stāsts, kā es nopirku tiesības,” smejas Zane.

Savukārt Violeta lepojas, ka retu reizi gadījies pazaudēt cimdu pāri, bet neko vairāk. Lielākais mantu zaudētājs esot viņas vīrs. “Vienmēr noliek kaut kur un nevar atrast. Pēdējais, smieklīgākais un arī dārgākais zaudējums bija pagaidu zobs. Stāvēja salvetītē uz kamīna malas un – nav! Visu māju kājām apgriezām – nu nav. Bet priekšējais, turklāt dārgs. Un ir Ziemassvētku laiks, radu sanāksšanas. Kad nomierinājāmies, sākām domāt – kur varētu būt? Tā kā bērni dažkārt mēdz izmest lietas, devāmies meklēt uz gruzu konteineru. Protams, ka zobs, ievīstīts salvetē, gozējās starp atkritumiem. Liels jau bija prieks par atradumu, bet nu ilgi mazgājām,” viņa smejas.

Lai arī atrasto kapeiciņu stāsts apvīts mītiem – ka tā varot slimību vai nelaimi pacelt no ielas, liepājniecei Indrai gan ir cita pieredze. “Mana vecmāmiņa atrastās monētiņas sauca par veiksmes kapeiciņām. Vienmēr, kad atrada, pacēla, ietina folijā un glabāja makā veiksmei. Nekā negatīva tajā nebija.”

Sporta maisiņš ceļo viens

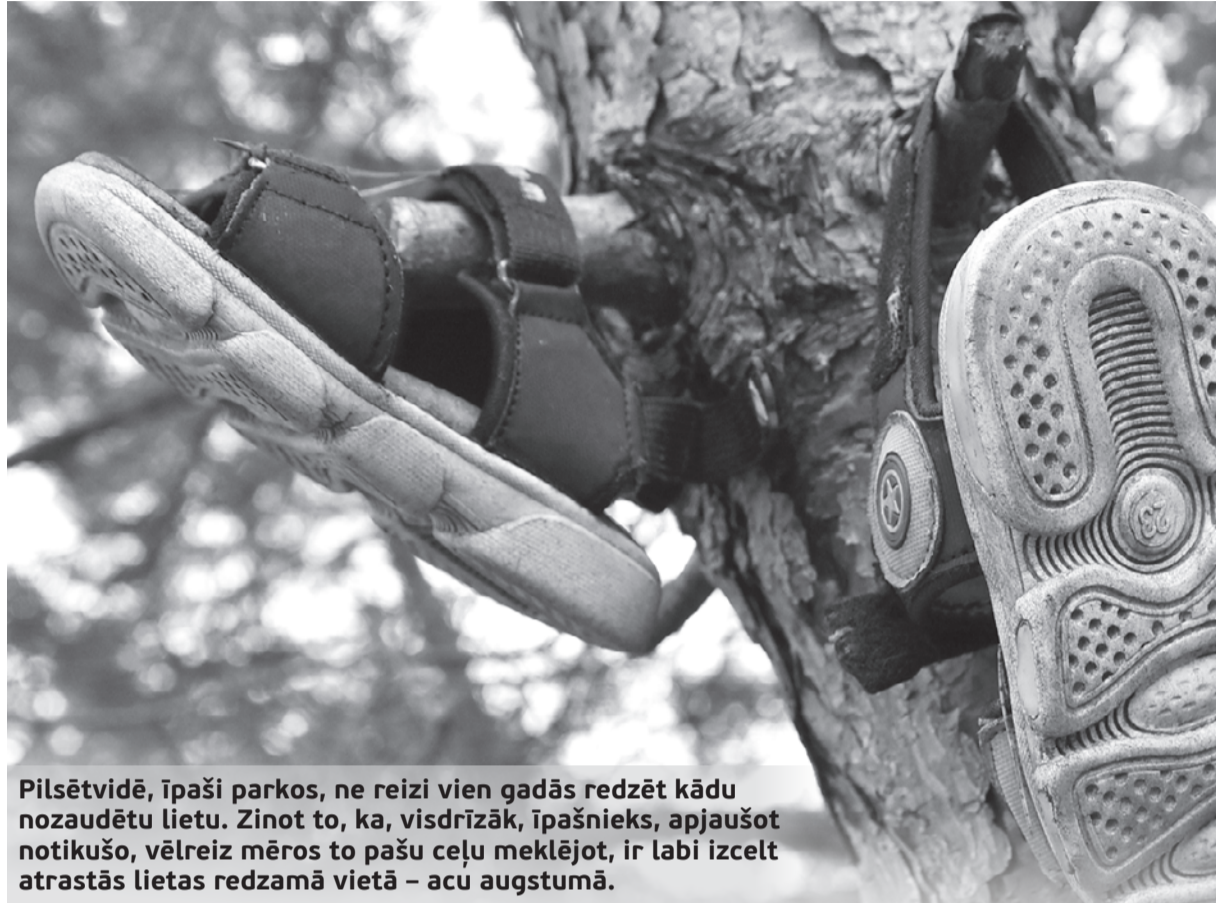
Nākamā vieta, kur visbiežāk zaudējam lietas, ir sabiedriskā transporta kņada: steidzīgi lūkojot pēc pieturas, lecam ārā, un cimdī paliek uz krēsla. Bērns pēc garas skolas dienas brauc mājās, skrullē viedierīci, un sporta maisiņš dodas ceļojumā tālāk viens pats. Katram tā vismaz reizi ir gadījies.

“Gandrīz katru pārdienu tramvajos kaut kas tiek atstāts, taču jāsaprot, ka pasažieri visbiežāk diezgan zibenīgi arī paši reaģē un meklē atstātās lietas. Ņemot vērā, ka tramvaja līnijas tiešā tuvumā ir vairākas izglītības iestādes un tramvaju izmanto skolēni ikdienas gaitās, arī starp atstātajām mantām visbiežāk ir tādas lietas kā skolas somas, sporta tērpi, maisiņi ar maiņas apaviem utt. Arī sezonālitate ietekmē to, ko cilvēki atstāj tramvajā. Ziemas laikā ir vairāk cimdu, šaļļu un cepuru, savukārt vasarā – saulesbrilles, no šortu kabatām izkritušas atslēgas u.c.,” stāsta SIA “Liepājas tramvajs” pārstāvis Andrejs Rjabcevs.

Pēc katra reisa līnijas galapunktos Brīvības un M. Ķempes ielā tramvaja vadītājs pārbauda salonu. “Ja gadījies kaut ko aizmirst, var piezvanīt uz uzņēmuma “Liepājas tramvajs” dispečerpunktu pa tālruni 63407266 un apjautāties. Par katru atrasto lietu tramvaja vadītājs nekavējoties ziņo dispečerdienestam un noģādā Rīgas ielā 54a, kur vēlāk īpašnieks var to savākt,” teic A. Rjabcevs.

Darbinieki atceras gadījumu, kas piedzīvots pirms diviem gadiem, kad tramvajā atrasta soma ar ļoti svarīgiem dokumentiem. “Toreiz laimīgā kārtā izdevās operatīvi sazināties ar īpašnieku, kurš jau bija devies Rīgas virzienā, un atdot nozaudētās mapes. Bet ir arī ļoti emocionāli gadījumi. Nesen tramvajā tika atrasta ļoti parasta bērna somiņa ar dažādām meiteņu mantām. Kad mamma ieradās tai pakaļ, izrādījās, ka tā pieder kādai ukraiņu meiteņītei, kas tagad dzīvo Liepājā. Šajā somiņā bija mīkstā mantiņa, kas vienīgā steigā paņemta līdzī no mājām Ukrainā, bēgot no kara, un tagad atgādina bērnam par viņa

EGONA ZĪVERTA FOTO

Pilsētvidē, īpaši parkos, ne reizi vien gadās redzēt kādu nozaudētu lietu. Zinot to, ka, visdrīzāk, īpašnieks, apjaušot notikušo, vēlreiz mēros to pašu ceļu meklējot, ir labi izcelt atrastās lietas redzamā vietā – acu augstumā.

dzimteni. Tā ka bieži vien atrasto mantu vērtība nav izmērāma naudā, bet gan nozīmīgumā, ar ko tā saistās cilvēkam,” stāsta A. Rjabcevs.

Atrastās lietas “Liepājas tramvajā” uzglabā trīs mēnešus. Ja šajā laikā īpašnieks nepiesakās, atkārtībā no priekšmeta tās tiek utilizētas vai nodotas labdarības organizācijām, kā Sarkanais Krusts. “Bieži vien arī tramvaja darbinieki paši proaktīvi meklē īpašniekus lietām, piemēram, uzmeklējot cil-

vēkus sociālajos tīklos, ja ir iespējams identificēt. Nereti gadās, ka atrastās mēnešbiļetes vai skolēna apliecības, pēc kurām redzams, ka skolēns mācās, piemēram, Liepājas Draudzīgā aicinājuma vidusskolā (bijusī DALP 5. vidusskola), paši uzņēmuma darbinieki nogādā skolā, un tad skola jau uzmeklē aizmārsīgo audzēkni.” Savukārt, ja tiek atrasts personu apliecinošs dokuments, kā pase vai identitātes karte, par to “Liepājas tramvajs” ziņo policijai, un

dokuments tiek nodots kārtības sargiem.

AS “Liepājas autobusu parks” (LAP) pirms dažiem gadiem feisbukā izveidojis lapu “Atrasts, pazaudēts”, kurā regulāri gan uzņēmums, gan arī iedzīvotāji ziņo par mantām un dokumentiem, kas aizmirsti, nozaudēti vai atrasti LAP autobusus. Spriežot pēc ierakstiem, visbiežāk autobusus pazaudē skolēnu apliecības, bankas kartes un citus dokumentus, tāpat atstātas somas, sporta maisiņi. >>

ES DOMĀJU TĀ:

VAI ESAT PAZAUDĒJIS VAI ATRADIS KAUT KO VĒRTĪGU?

Edgars Girgensons – pensionārs:

– Dzīvokļa atslēgas. Esmu aizmirsis arī maku, un tas pazuda. Man diezgan bieži sanāk atrast citu cilvēku mantas, piemēram, uz soliņa pie Gulbju diķa atradu smuku, lielu mobilo tālruni. Paņēmu to un gaidīju, kad zvanīs saimnieks. Atbrauca sieviete ar lepnu automašīnu un kā atlīdzību man iedeva 100 eiro. Reiz atradu citu telefonu, kas piederēja skolniecei. Par to man atlīdzināja ar šokolādi.

Kristīna Šķerbiņa – piecu bērnu mamma:

– Es laikam neko neesmu pazaudējusi, bet bērni gan bieži to dara. Viens no vērtīgākajiem bija meitas

pazaudētais telefons. To atpakaļ nedabūjām. Zvanījām uz numuru, atradējs neatsaucās. Reiz es atradu mobilo telefonu, kas bija atstāts lielveikala plauktā. Cilvēks to saņēma atpakaļ un bija tik priecīgs, ka iedeva man piecus eiro.

Kaut kā pati droši vien nejausi izvilkto no kabatas, un tās nokrita. Tāds zaudējums ļoti nepatīkams, un kopš tās reizes ļoti uzmanos. Nav gadījies, ka es būtu atradusi kaut ko vērtīgu, ko cits pazaudējis.

Baiba Cīrule

– uzņēmēja:
– Pati neko neesmu zaudējusi, tikai reiz dzīvokli

apzaga. Tomēr kļūdos. Reiz Cēsīs uz soliņa atstāju maku ar diezgan lielu naudas summu. Kad attapos, gāju atpakaļ un maku turpat atradu neskartu. Ļoti paveicās! Pati pirms daudziem gadiem atradu svešu fotoaparātu. Atstāju to Pedvāles administrācijā.

Gunta Skudra – pārdevēja:

– Pazaudēju telefonu. Nejausi atstāju parkā uz soliņa. Ar riteni aizbraucu, telefons palika. To atguvu, jo vīrs piezvanīja uz manu numuru. Atradējs bija godīgs, kas, manuprāt, retums. Atdeva telefonu un pretim saņēma 50 eiro. Es pati neesmu neko atradusi. Ja atrastu, tad droši vien nofotografētu un ieliktu feisbukā.

